

DENECKERE, Marcel (Brugge 23 maart 1923 – Antwerpen 23 juni 1983).

Was de zoon van een beroepsofficier, die in 1945 vrijwilliger werd in het Engelse leger, waar hij als tolk fungeerde. In 1947 behaalde Deneckere het diploma van licentiaat in de Romaanse filologie aan de Rijksuniversiteit Gent (RUG) met een later gepubliceerde verhandeling over de geschiedenis van de Franse taal in Vlaanderen (1770-1823). Hij studeerde daarna aan het Europacollege te Brugge. Aangezien hij onder het Franco-regime niet naar Spanje wilde, trok hij als laureaat van de wedstrijd der reisbeurzen voor één jaar naar Italië. Hij was van 1953 tot 1961 leraar aan de Rijkshogere Handelsschool te Aalst en vanaf 1965 aan het Hoger Instituut voor Vertalers en Tolken aan het Rijksuniversitair Centrum te Antwerpen. In 1976 behaalde hij aan de Université libre de Bruxelles de doctorstitel in de Romaanse filologie met een studie over Benedetto Croce.

Vanaf 1958 tot aan zijn dood was Deneckere hoofdredacteur van het door hem mee gestichte weekblad *Links*. Tot 1964 was de befaamde trotskist Ernest Mandel lid van de redactie. Anders dan veel

traditiegetrouwe marxisten en sociaal-democraten waren deze laatsten en ook Deneckere ervan overtuigd dat de nationale kwestie in hoofdzaak een sociale kwestie is. Van meet af aan verdedigde Deneckere Vlaamse standpunten bij een unitaristische partijleiding die daar tot voor de splitsing van de Belgische Socialistische Partij (BSP), in 1978, argwanend tegenover stond. Als voorstander van anti-kapitalistische economische structuurhervormingen pleitte Deneckere voor overheidsinitiatieven ter bevordering van de industrie en werkgelegenheid in Vlaanderen, onder meer voor cokesovens en carbochemische bedrijven bij de Limburgse mijnen. Tegen de vijandige reacties van de Waalse arbeidersorganisaties, waar hij nochtans solidair mee wilde blijven, verdedigde hij het oprichten van het staalcomplex Sidmar te Zelzate. Hij verzette zich tegen de 'taalmuur=geldmuur'-toestanden in bedrijven in Vlaanderen. In 1960 nam hij deel aan de actie tegen de talentelling en aan de voorbereiding van het manifest van de Vlaamse socialisten, dat in 1961 van de BSP duidelijke stellingnamen eiste. Na de Vlaamse massameeting te Antwerpen in november 1963, waarin nu ook sociale eisen gesteld werden, koos Deneckere partij voor een federalisme met twee. Dat moest de solidariteit tussen de Vlaamse en de Waalse arbeidersklasse op een nieuwe stevige basis vestigen. Hij pleitte jarenlang voor het bijeenroepen van een Vlaams Socialistisch Congres; dat vond in 1967 te Klemskerke plaats en deelde, althans op Vlaams gebied, de opvattingen van Deneckere. Hij steunde ook ten volle de Vlaamse Rode Leeuwen te Brussel (1968). Zag hij in het Egmontpact en de Stuyvenbergakkoorden (Gemeenschapspact) (1978) eerst een aanvaardbare oplossing voor de communautaire spanningen, dan treurde hij kort daarna niet om het verwerpen door de Vlaamse publieke opinie van "dit misbaksel". Hij verheugde zich in 1978 in de unilateraal door de Waalse vleugel besloten splitsing van de BSP, in de hoop dat de Parti socialiste en de Socialistische Partij (SP) zich zouden confedereren in de strijd tegen de holdings. Na 1978 erkenden de partijleiders van de generatie van Karel van Miert dat Deneckere, met zijn kritiek op het beheerssocialisme en zijn federalistische keuzen, tegen de stroom in van de oude partijleiding, de vernieuwing in Vlaanderen had voorbereid. In de redactie van de periodiek *Socialistische Standpunten* en in het partijbureau van de SP, waarin hij kort voor zijn dood werd opgenomen, bleef Deneckere ageren voor een doorbraak van de idealen van de linkerzijde in de partij, ook op Vlaams gebied.

WERKEN: *Histoire de la Langue Française dans les Flandres (1770-1823)*, 1954; - 'Het culturele leven in het Zuiden, 1748-1795', in *Algemene Geschiedenis der Nederlanden*, VIII, 1955, p. 289-314.

LITERATUUR: *Links. Vooruitlopen op het Vlaamse socialisme*, 25 jaar Links, 1984.

JAN CRAEYBECKX